

[Undervisningsministeren.]

kamp, man ønsker den ligefrem med Djævelens Vold og Magt, og jeg tror ogsaa, den har sin Oprindelse derfra, for det er Partipolitik og ikke Religiositet, slet ikke andet — og en af de uhyggeligste Former for Politik, der eksisterer. Demagogi kan være slemt nok; men Klerikalisme, demagogisk tilsløret, indhyllet og maskeret — det er dog det værste.

Vilhelm Rasmussen: I Anledning af den Drøftelse, der nu er opstaaet om Paragrafferne vedrørende Religionsundervisningen, vil jeg gerne sige, at jeg ud fra en pædagogisk Betragtning har meget vanskeligt ved at forstaa det ærede Medlem Frk. Gerda Mundt. Det forekommer mig nemlig, at jo mere religiøs Interesse man har, desto mere glad maa man være over en Paragraf, som fritager de Lærere for at undervise i Religion, der ikke selv ønsker det. Og ganske paa samme Maade forekommer det mig, at man, naar man tænker sig vel om, maa være glad ved, at de Børn, som fra Hjemmet eventuelt møder uvenligt stemt overfor den religiøse Paavirkning, ikke deltager i Religionsundervisningen. Man har, saa vidt jeg her kan se, en alt for stor Interesse for at komme til at øve Indflydelse paa alle Børnene uden Hensyn til den Indstilling, hvormed de kommer fra Hjemmene. Vi har jo en Grundlovsparagraf, der giver fri Religionsøvelse her i Landet, og det forekommer mig derfor, at det er i høj Grad at foretrække, at hele dette Spørgsmaal lægges saaledes som af den højtærede Minister her foreslaet.

Jeg vil dernæst gerne gøre den Bemærkning, at jeg i allerhøjeste Grad beklager, at Ordførerne for Venstre og Det konservative Folkeparti (Arnth Jensen og Vesterager) har stillet sig, om ikke absolut afvisende, saa dog i høj Grad vrangvillige over for det foreliggende Lovforslag; thi en Forbedring af Folkeskolen, saavel Folkeskolen ude paa Landet som i Byerne, er jo ingenlunde alene af Interesse for den mindre bemidlede Del af Befolkningen, men ogsaa og i ganske overordentlig høj Grad af Interesse for den bedre bemidlede Del af Befolkningen, som i vort Samfund er Arbejdsgivere, og som derfor er i allerhøjeste Grad interesseret i, at den Ungdom, som møder og skal gøre Arbejdet i Bedrifterne, er en saa

vel opdraget og undervist Ungdom som muligt. Hvis det ikke var saadan, saa er det jo fuldkommen ufatteligt, at velstaaende Forældre i stadig stigende Grad sørger for, at deres egne Børn faar en fyldigere Opdragelse. Det her foreliggende Lovforslag er derfor af ganske overordentlig stor Betydning, ogsaa for den bedst bemidlede Del af Befolkningen. Derfor er det efter min Mening meget beskæmmende, at Hovedargumentet imod Lovforslaget er, at det koster noget —, før man har undersøgt, hvor meget det koster!

Maa jeg til Slut gøre opmærksom paa, at dette Lovforslag aldeles ikke, som det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen synes at mene, paa en Maade er imod Grundtvigs Tankegang, hvis man forstaa ham rigtigt. Grundtvig var, som den højtærede Minister har sagt, naturligvis som ethvert andet Menneske præget af sin Tids Forhold, altsaa i dette Tilfælde specielt af, at man ude paa Landet, endog i Præstegaardene, levede paa Naturalforplejningen. Derfor kunde Grundtvig med stor Føje udtrykke sig, som han gjorde, og henvise til, at de gode Børgeres Hjem var særlig gode Arnesteder for Børnets Opdragelse. Men samtidig talte Grundtvig derved — uden selv at se det — Nutidens Arbejdsskoles Sag, fordi det Barn, der gaar til Haande i et Hjem med saa rige Arbejdsformer som i Datidens Hjem paa Landet, netop faar Lejlighed til at bruge Øjne og Forstand og til en vis Grad Initiativ under sine Forældres Vejledning. Det er det, som man nu, da man tænder Lyset ved at trykke paa en Knap, nødvendigvis maa erstatte derved, at Skolen i den Betydning bliver en grundtvigsk Skole, at den netop sætter Børnet i Virksomhed som lagttager, Tænkter, Frembringer. Derfor er der ikke den Modsætning, som det ærede Medlem synes at mene.

Der er ikke Grund til nogen lang Detaildiskussion, men det er mit Haab, at man ved en Forhandling i Udvalget maa naa et Resultat, der er meget bedre end det, Forhandlingen i dette Øjeblik kunde tyde paa.

Arnth Jensen: Jeg er enig med den højtærede Undervisningsminister i, at som Forretningsordenen er, kan vi ikke ved første Behandling komme ind paa Detailspørgsmaal. Derfor holdt jeg mig ogsaa til Hoved-